

aktie DS'70
Nijhof la
Gravenhage
1.070-61 49 11

's-Gravenhage 29 september 1979

EMBARGO_tot_29_september,11.00_uur

Beschouwing RUUD NIJHOF over de Miljoenennota 1980
voor de Partijraad van DS'70, op

zaterdag_29_september_a.s._te_10.30_uur

Hotel Smits, Vredenburg te Utrecht.

ALLEEN WONDEREN KUNNEN HET ECONOMISCH BELEID NOG REDDEN

Miljoenennota en Troonrede leiden altijd tot rijkgekleurde
commentaren :

- Kabinet, geen antwoord, aldus Van Wijnen in het Parool
- De regering kan niet kiezen, aldus Van den Doel in het
Economisch Dagblad
- Onheilspellend, aldus de Leeuwarder Courant
- Te weinig en te laat, aldus de Arnhemmer Crt
De Troonrede als uitstalkast van onbereikte idealen, zegt
Vrij Nederland
- Alleen wonderen kunnen het economisch beleid nog redden,
eveneens Vrij Nederland

Ik moet u echter teleurstellen als u denkt, dat ik het over
de Troonrede en Miljoenennota 1980 heb. De geciteerde 'koppen'
boven de commentaren betreffen de laatste Troonrede en Mil-
joenennota van het Kabinet Den Uyl in 1977.
Overigens liegen ook dit jaar de commentaren er niet om ;
woordinflatie in de politiek lijkt van alle tijden te zijn.
Dat neemt niet weg dat er alleszins reden is tot ernstige on-
gerustheid over de economische situatie waarin Nederland
verkeert.

Een Lubberiaans presentje : links en rechts tegen het centrum
Een van de oorzaken van de scherpe kritiek dit jaar is dat het
Kabinet Van Agt van twee kanten onder vuur wordt genomen
door oppositie en vakbeweging enerzijds en werkgevers,

'herenbon' zacht napruittelend de VVD anderzijds. Dat de kritiek van twee kanten komt ligt hierin dat het Kabinet de doelstellingen van beleid, zoals neergelegd in Bestek'81, feitelijk heeft losgelaten en leentjebuurt is gaan spelen bij de PvdA.

Een dergelijk optreden oogst geen dankbaarheid. De PvdA voert - uiteraard - liever zelf haar ideeën uit.

Zij heeft daarbij ook de pretentie het eerder en verstrekkender te zullen doen.

De enige die echt tevreden is is het CDA. De Lubberiaanse aanpak heeft echter wel geleid tot een attaque van links en rechts tegen het confessionele centrum.

Minister Andriessen, werkgevers en de VVD onderuit hetgeen blijkt uit de volgende maatregelen.

Gekozen is in de MN'80 - hetgeen ook de opvatting van DS'70 is - voor een meer gericht beleid. Een deel van de WIR-gelden (500 mln.) krijgt i.p.v. een globale en gerichte bestemming ter bevordering van de werkgelegenheid.

Er komt een arbeidsplaatsenplan voor de collectieve en non-profitsector (465 mln.; ca. 12 000 arbeidsplaatsen in 1980).

Dat is andere koek dan in het bekende VVD-geschrift :
Puinruimen en opbouwen (1976), waarin nog werd uitgesproken dat tot 1980 20 000 ambtenaren minder dienden te worden aangetrokken.

De stijging van de collectieve lastendruk met 0.4% is, evenals het voorgaande, evenmin een typisch liberaal stokpaard. Geconstateerd moet verder worden dat de rendementspositie van het bedrijfsleven niet verbetert terwijl de Arbeids-Inkomens-Quote (AIQ) stijgt van 90.1 naar 90.5. In de samenstelling van het belastingplan 1980 komt, naast het niet volledig (80%) laten doorgaan van de inflatiecorrectie, de 'nieuwe soberheid' van het CDA tot uitdrukking in de accijnsverhoging op lever (alcohol), longen (tabak) en de auto, terwijl een magere krent in de CDA pap voor de VVD is weggelegd door het besluit geen vermogenswinstbelasting in te voeren.

Het totaalplaatje rechtvaardigt alleszins de kwalificatie :

Het Kabinet wikt, Lubbers beschikt en Rietkerk slikt !

De DS'70 fractie betreurt het in hoge mate dat in de MN'80 niet is gekomen tot stabilisatie van de collectieve lastendruk doch tot een stijging van 0.4%. Duisenberg wordt door Andriessen 'links' gepasseerd. Ging onder Duisenberg's 1%-norm van de groei van het Nationaal Inkomen 80 cent van iedere gulden naar de overheid en 20 cent naar de lonen en winsten onder Andriessen gaat van de groei van het N.I. 85 cent van iedere gulden naar de overheid, 15 cent naar de lonen en 0 cent naar de winsten.

De stijging van de prijs van grondstoffen, maar vooral die van energie gekoppeld aan de problematiek van teruglopende aardgasbaten in de nabije toekomst leiden tot een dubbele crisis ; een energie- en een financiële crisis.

Nederland - OPEC-land - (dankzij het aardgas) wordt dan Nederland - IMPORT-land (energie).

Die toekomst betekent dat nu maatregelen moeten worden genomen, bestaande uit stabilisatie en vervolgens geleidelijke verlaging van de collectieve lastendruk.

Blijft een dergelijk beleid uit dan zullen de belastingen in de komende jaren excessief moeten stijgen; immers circa 10% van de inkomsten van de Staat komen uit het aardgas. Wie kan anders nog spreken van koopkrachthandhaving in de tachtiger jaren ?

Het moet hier nog maar eens gezegd worden, dat juist het Kabinet Den Uyl intens onverantwoordelijk met ons aardgas is omgesprongen. Dit zonder dat er investeringen in nieuwe energiebronnen of het creëren van werkgelegenheid tegenover stond. In rond Hollands gezegd :

de rijk gevulde provisiekast (met aardgas) is leeggeplunderd en de inhoud opgegeten. Ongetwijfeld zal dit beleid in de jaren tachtig als de historische blunder van het Kabinet Den Uyl worden gekwalificeerd.

Mensen als Drees, maar ook P.G.N. van Den Uyl zelf, zoals prof.Hofstra zeiden dit reeds in '74 en '75.

Met kunst- en vliegwerk wordt in de MN'80 de koopkracht tot aan modaal gehaald. Dat is de spil waar om de MN'80 draait.

Nieuw beleid valt nauwelijks te constateren. Het merendeel van de Nota's waarin dit beleid te vinden valt moeten nog verschijnen :Innovatienota, Nota Sector Structuutbeleid enz

et e omisch klimaat verbetert niet. Een duidelijke fundamentele keuze tussen ombuigingen, inkomematiging en belastingverhoging wordt ontweken. Het Kabinet regeert nie maar negeert. Het verdient aanbeveling in de toekomst voortaan te spreken van de negering-Van Agt.

DS'70 meent dat er een duidelijke keuze geboden is. Niet alleen matiging van de inkomens - en als ik zeg inkomens bedoel ik uitdrukkelijk niet alleen de lonen maar alle inkomens - maar ook van de overheidsuitgaven.

DS'70 kiest voor stabilisatie, dus de nullijn. Dat kan : concrete voorstellen daartoe zijn vanwege het Wetenschappelijk Instituut van DS'70 beschikbaar. Dit zonder vitale overheidstaken of het niveau van de sociale voorzieningen aan te tasten.

Het Rijk maakt de Rijken nog rijker

Ik zou er in dit verband nog eens met nadruk op willen wijzen dat het een socialistische mythe is dat de overheidsuitgaven bij uitstek de lager betaalden ten goede komen. Het onderzoek 'Profijt van de overheid' van het SCPB(1977) geeft hier vele verrassende cijfers over. Het betreft in dit onderzoek vooral de onderwijssector, kinderbijslag en volkshuisvestingssector.

Van de exploitatieuitgaven voor onderwijs komt slechts 128 mln ten goede aan de 10% laagste inkomens, terwijl 2 605 mln - ruim 20 x zo veel - ten goede komt aan de 10% hoogste inkomens. Een welhaast revolutionair verschil. In de volkshuisvestingssector zijn het vooral de zg.object-subsidies, of ze nu voor huur- of koopwoningen zijn, die overwegend bij de hogere inkomensgroepen terecht komen. Van groot belang is verder de huidige vaststelling van de forfaitaire huurwaarde voor de inkomstenbelasting, welke de bewoner-eigenaar sterk bevoordeelt boven de bewoner-huurder. Ook uit andere sectoren van overheidszorg - DS'70 heeft dit in het verleden regelmatig gedaan - kunnen vele soortgelijke voorbeelden genoemd worden. Het Rijk maakt de Rijken nog rijker. Het valt moeilijk in te zien wat daar nu sociaal aan is. Niet in de laatste plaats ter bestrijding van de bevoorrechte overheveling van overheidszorg aan de hogere inkomens meent DS'70 dat het terugdringen van de overheidsuitgaven noodzakelijk is.

Een tweede overweging is dat de individuele burger weer meer 'baas in eigen beurs' wordt. Mondige mensen willen niet geholpen worden via de tertiaire inkomensverdeling (PvdA-beleid) doch in contanten.

Windhandel Andriessen; afscheid van een 'onderuitgeputte'

Zijlstra

Verontrustend is naar het oordeel van de DS'70 fractie dat naast de stijging van de collectieve lastendruk met 0.4% het financieringstekort van de overheid - de krater van Andriessen - ernstig is toegenomen.

De wijze waarop de Minister van Financien vooruitschuift en windhandel drijft roept bedenkingen op. Na de administratieve truc van het vooruitschuiven van de problemen (versnelt innen van belastingen, hetgeen op zich niets oplost) ten tijde van de Voorjaarsnota om het financieringstekort terug te brengen, wordt nu in de MN'80 overgegaan tot windhandel. Op grond van zg. onderschrijving van de uitgaven wordt op de begroting een globale aftrekpost van f 1 miljard toegepast. De problemen worden wederom niet opgelost, maar veronderstelde lucht in de begroting wordt omgezet in een aftrekpost. Waarom dan niet de begroting bijgesteld ?

Uitgaande van een meer degelijke wijze van begroten betekent dit feitelijk dat het financieringstekort boven de 6% i.p.v. 5.5% ligt.

Andriessen neemt afscheid van Zijlstra en laat deze 'onderuitgeput' met de brokken achter.

Inkomensontwikkeling

DS'70 kan zich verenigen met de meer gerichte maatregelen in de MN'80 ter handhaving en uitbreiding van de werkgelegenheid; zoals de overheveling van WIR-gelden en het Arbeidsplaatsenplan van Albeda. Over de toegezegde Nota Sectorstructuurbeleid en Innovatienota zal het oordeel bij verschijnen gegeven moeten worden en daarmee ook over de uitgetrokken begrotingsposten terzake. Dit betekent overigens, zoals gezegd, dat een belangrijk deel van het aangekondigde nieuwe beleid thans niet te beoordelen

In het rems is de DS'70 fractie van oordeel dat het beleid van het Kabinet te passief (resp. liberaal) is op het terrein van de inkomensontwikkeling en werkgelegenheid.

Pleidooi tot afschaffing 'Derde Kamer'

De beleidsdoelstelling t.a.v. de inkomensontwikkeling nullijn voor modaal exclusief incidenteel - is sterk onzeker, zoals MN'80 en M.E.V. ook stellen. Alles staat of valt met de bereidheid tot matiging.

DS'70 meent, dat niet aanvaard kan worden dat de werkgelegenheid ernstig in gevaar wordt gebracht indien matiging niet haalbaar zou blijken. De stakingsactie in de Rotterdamse haven ; de stakingsacties in de chemische sector e.d. stemmen in dit opzicht pessimistisch.

Het is niet teveel gezegd dat in de huidige situatie de sociale partners feitelijk functioneren als een soort 'Derde Kamer' naast de Tweede Kamer ; zij beslissen buiten het parlement om vrijwel autonoom over de inkomensontwikkeling. Dit corporatieve besluitvormingsmodel staat op gespannen voet met ons parlementaire systeem.

Daarom pleit DS'70 voor het door het Kabinet onder parlementaire goedkeuring formuleren van randvoorwaarden, waarvan de inkomensontwikkeling dient te voldoen. De onderhandelingsvrijheid van de sociale partners richt zich dan op de invulling van deze randvoorwaarden (bijv. loonsverhoging en/of VUT en/of pensioenverbetering e.d.). De zeggenschap daarover is voorbehouden aan de sociale partners. Wordt echter de door Kabinet en Kamer vooraf gestelde norm overschreden, dan wordt deze door Kabinet en Kamer achteraf gecorrigeerd (bijv. via mutaties in de premies en/of belastingen). De hier ontvouwde gedachtengang gaat uit van de hypothese van een zo groot mogelijk gecoördineerd inkomens- annex arbeidsvoorwaardenbeleid. Wordt aan deze voorwaarde niet voldaan dan is het macro-economisch niet mogelijk correcties aan te brengen in premies of belastingen. DS'70 pleit niet voor een en detail door de overheid geleide, maar wel voor een in laatste instantie door de overheid beheerste inkomensontwikkeling. Zij pleit voor afschaffing van de 'Derde Kamer'.

Zuivering prijscompensatie; voortz. DS'70 fractie

Ondanks de door een meerderheid van de Kamer aangenomen motie-Engwirda worden in de MN'80 geen beleidsmaatregelen aangekondigd tot gehele of gedeeltelijke zuivering van de prijscompensatie gelet op de stijgende energieprijzen. De stijging van de energieprijzen houdt een overheveling van welvaart in van de industriële landen naar de OPEC-landen. Het niet al aithans niet ten dele zuiveren van de prijscompensatie betekent dat deze last wordt afgewenteld op het 'overige inkomen' (rendementspositie bedrijfsleven). Dit is de voornaamste reden waarom de AIQ stijgt, zoals ook de M.E.V. constateren.

DS'70 bepleit na 1 juli a.s. - dit om het openbreken van reeds afgesloten CAO's te voorkomen - een (geleidelijke) zuivering van de prijscompensatie voor de gestegen energieprijzen. Gelet op de koopkrachtdaling die dit met zich meebrengt stelt DS'70 voor deze daling te compenseren door het verruimen van de belastingvrije sommen LB/IB. Een dergelijke maatregel komt alle inkomenstrekkers ten goede en de lager betaalden verhoudingsgewijs het meest.

Aftopping

De DS'70 fractie bepleit continuering van het aftoppingsbeleid. Niet alleen bij ambtenaren (f 45.000.-) maar ook in de particuliere sector (bij f 50.000.-), waarbij de gelden gericht aangewend worden ten behoeve van de werkgelegenheid.

Fundamentele herziening systeem van werkclassificatie i.v.m.CAO

De DS'70 fractie is teleurgesteld over de vaagheid van de beleidsvoornemens in de MN'80 m.b.t. het arbeidsmarktbeleid. Met klem zou DS'70 in dit verband het Kabinet de noodzaak onder ogen willen brengen van een fundamentele herziening van het geldende systeem van werkclassificatie (functiewaardering), dat wat de hoofdlijnen betreft nog dateert van vlak na de W.O.II.

Ook onder het Kabinet Den Uyl is op dit terrein niets gebeurd. Er werd genivelleerd, d.w.z. de onderkant van het inkomensgebouw werd opgetild. De bovenkant ongemoeid gelaten. Aan

Inkomensstructuur werd niets veranderd.

De gezichtspunten resp. wegingsfactoren die het inkomenniveau bepalen hadden fundamenteel herzien moeten worden. De schaarste aan aanbod van ongeschoold of lager geschoold werk, zwaar, zwaar, risicodragend werk e.d., dient in de wegingsfactoren drastisch opgewaardeerd te worden. Ook de Rotterdamse havenstaking onderstreept het belang hiervan. Evenzo het immigratievraagstuk (gastarbeiders). Uiteraard dienen in het verlengde hiervan andere wegingsfactoren (bijv. hoge scholingsgraad) verlaagd te worden.

Gedifferentieerd loonbeleid ; vak versus volkseconomie

Het gaat slecht met onze economie, maar vele werknemers zien dagelijks dat men in hun bedrijf werknemers tekort komt. Dat werkgevers bereid zijn zwarte lonen te betalen. Dat er vele buitenlandse werknemers nodig zijn. Of lezen dat er naast enerzijds 210 000 werklozen anderzijds zo'n 100 000 vacatures zijn. Gaat het macro-economisch gezien slecht daarom kan het best in de eigen situatie, het eigen bedrijf ofwel micro-economisch anders liggen. Er is vaak een grote kloof tussen de inzichten van de vakeconomie en de volkseconomie, zoals Van Zweeden dat noemt. Daarom mijn eerder pleidooi tot herziening van de werkclassificatie. Daarom ook een pleidooi tot verruiming van het begrip passende arbeid. De bewegelijkheid op de arbeidsmarkt dient te worden vergroot.

In een situatie waar het macro-economisch slecht gaat, maar in een aantal gevallen micro-economisch goed, valt met name in deze laatste gevallen matiging moeilijk te verkopen. De ontwikkeling in de vleesindustrie geeft hiervan een treffend voorbeeld.

Betekent dit nu dat de vakbeweging haar streven naar een gecoördineerd loonbeleid los dient te laten om over te stapelen op een gedifferentieerd loonbeleid, bijv. per bedrijfstak. Zowel woordvoerders van VVD, CDA en PvdA, de stakingsschrijvers nog in de benen, hebben hiervoor gepleit.

Ik meen deze vraag ontkennend te moeten beantwoorden. Ten eerste is er al in zekere mate sprake van een gedifferentieerd loonbeleid. Een enkel cijfer.

De index van de regelingslonen steeg tussen 1972-1978 van 100 naar 176. Dit gemiddelde was echter niet het getal van

iedere bedrijfstaking. Zo steeg de grafische industrie tot 160, de hout- en meubelindustrie tot 175 en het bankbedrijf (de sector met de hoogste winsten) tot 195.

Dit is niet verbazingwekkend want 100% coördinatie ofwel 'gelijke monniken, gelijke kappen' valt nimmer te bereiken. Enige flexibiliteit blijft noodzakelijk; hetgeen echter iets anders is dan het uitgangspunt 'coördinatie' inruilen voor 'differentiatie'.

"Het argument tegen loondifferentiatie naar economische kracht van de werkgever is macro-economisch; de sterke bedrijfstakingen met hun hoge loonniveau trekken de zwakken mee omhoog, zodat het totaaleffect een verdere verzwakking van de zwakke sectoren is, gevolgd door meer werkloosheid" aldus de socialistische econoom De Hen in VN van 15 september 1970. Ook het CNV bij monde van Van der Meulen heeft zich in soortgelijke bewoordingen uitgesproken.

Een aardig lesje economie voor Van der Doef c.s.

Ons pleidooi tegen loondifferentiatie tussen bedrijfstakingen als uitgangspunt voor het arbeidsvoorwaardenoverleg dient onderscheiden te worden van ons pleidooi voor een andere opbouw (differentiatie) van de huidige inkomensopbouw (het systeem van werkclassificatie).

Morgen werkloos makkelijker te verkopen dan matiging nu

Het oppositie alternatief van de PvdA voor het beleid van het Kabinet Van Agt gaat uit van extra matiging in de inkomensfeer in ruil voor werkgelegenheid in de collectieve en non-profit sector. De modale werknemer wordt daarbij op de minlijn gezet (minus 1/2%)

Tijdens het oktoberdebat '78 werd door Aantjes een ruilmotie ingediend, waarin de uitkomsten van het arbeidsvoorwaardenoverleg voor 1979 als alternatieve en aanvullende mogelijkheid voor onderdelen van Bestek'81 werd gezien. Extreem matiging van de arbeidskosten tegenover minder ombuigen resp. korting op de sociale uitkeringen dan was voorzien. Welnu, met het ruilen werd het huilen. De daartoe noodzakelijke matiging over 1979 kwam niet tot stand. Het consumptief krediet steeg over 1978 met 1/3; de spaarquote daalde. Geen beeld van - hoewel gewenste - soberheid.

De P.V. constateren dan ook niet ten onrechte, dat de lasten van de collectieve voorzieningen afgewenteld zijn op het 'overige inkomen' (niet-arbeidsinkomen, zoals rendementen, pachten etc.) omdat de consument niet bereid is de kostprijs te betalen.

Matiging is noodzakelijk. Dit om het Nederlandse bedrijfsleven in een concurrerende positie te houden ten opzichte van het buitenland. Dat is de hoofdreden. Daardoor blijft werkgelegenheid behouden en zal winst (veelal) omgezet kunnen worden in werkgelegenheid. Niet altijd, want winst kan ook aangewend worden voor investeringen en bijv. nieuwe technologieën. Winst is niet altijd werk; verlies garandeert echter wel altijd werkloosheid. Men kan zich daarbij vaak niet aan de indruk onttrekken dat matiging nu moeilijker te verkopen valt dan werkloosheid morgen. Het tweede hoofdargument is, dat iedere gulden loonsomstijging, dankzij de indexering (volgen ambtenaren en uitkeringsgerechtigden van de inkomensontwikkeling in het bedrijfsleven), ca. 80 cent kost, waarvan ambtenaren en uitkeringsgerechtigden betaald worden. Matigen of nietmatigen heeft directe consequenties voor de mogelijke omvang van de collectieve sector en de positie van de uitkeringsgerechtigden. Als de vakbeweging het Kabinet verwijt de uitkeringsgerechtigden aan te pakken (correctiesysteemfouten), dan dient zij wel te beseffen dat bij het uitblijven van matiging het niemand anders is dan de vakbeweging zelf die dan de uitkeringsrechtigden onderuit haalt en de solidariteit actieven en niet actieven uitholt tot een loze slogan!

Machtstrijd PvdA versus CDA en VVD

Ik wil nog een enkele kanttekening plaatsen bij het PvdA-pleidooi tot verdere uitbreiding van de publieke sector. Deze keuze is maar zeer beperkt mogelijk.

De produktiviteit in de publieke sector kan minder worden opgevoerd dan in de particuliere sector. De publieke sector (ambtenaren) is zeer arbeidsintensief. Voorts ontbreken voldoende efficiency prikkels. Een lage productiviteitsstijging van de publieke sector ondergraaft de groei van

het nationaal inkomen, waardoor er niet meer valt te verdelen. Het klinkt paradoxaal maar is niet minder waar : hoe meer de publieke sector uitgroeit hoe minder zij nog kan groeien.

Een tweede beperkende kanttekening is, dat publieke voorzieningen niet kunnen worden geëxporteerd.

Ca. 50% van onze productie wordt geëxporteerd; ca. 50% van onze consumptie geïmporteerd. Minder export leidt automatisch tot de noodzaak van minder import. Onze betalingsbalans zou anders uit het lood gaan hangen (tekort). Willen wij bovendien onze ontwikkelingshulp niet op het buitenland afwentelen, dan hebben wij minstens een overschot /van het N.I. van ca 1½%/nodig voor de financiering van de ontwikkelings-samenwerking.

Daarom - naast het argument van de reeds gememoreerde energieproblematiek en het element van de bevoorrechte verkrijging van overheidszorg door de hogere inkomens - bepleit DS'70 ombuiging van de overheidsuitgaven tot de nullijn.

Het blijft overigens een vreemde zaak dat juist degenen die uitbreiding van de collectieve sector bepleiten zo'n weerstand hebben tegen de toepassing van de profijtgedachte. Immers juist hierdoor zou getoetst kunnen worden in welke mate er aan welke zaken van overheidszorg behoefte bestaat. Er wordt dan een directe band gelegd tussen beslissen - genieten - betalen. Of is men hiertegen omdat dan zou blijken - zie de geconstateerde afwenteling in M.E.V.-dat de burger voor de particuliere sector kiest ? De politici wier macht afhankelijk is van de budgetsector (PvdA) zien daarmee hun greep op de macht verdampen ten gunste van de partijen die sterk in de particuliere sector zijn geworteld (CDA en VVD).

Belastingplan 1980

Onder handhaving van haar bezwaar tegen de stijging van de collectieve lastendruk kan de DS'70 fractie zich wel verenigen met de verlaging van de directe belasting (LB/IB) en de sterke stijging van de indirecte belasting en de daartoe gekozen te belasten goederen : tabak, alcohol en auto. Dit onverlet eventuele wijzigingsvoorstellen

waerzijds van ondergeschikte aard op onderdelen.
Het is in het bijzonder onze partijgenoot prof.mr.
P.Lieftinck geweest die altijd voor een verschuiving
van directe naar indirecte belastingen gepleit heeft.
Wie veel uitgeeft, weinig spaart, kan ook veel belasting
betalen.

Vermogenswinstbelasting

De DS'70 fractie behoudt zich een oordeel voor over het
niet invoeren van een vermogenswinstbelasting. De juist-
heid resp. onjuistheid van deze beslissing kan eerst be-
oordeeld worden in samenhang met de voorgenomen wijzi-
ging van de vermogensbelasting en wijziging van de
successierechten.

Inflatiecorrectie

Het is een wat dwaze gedachte inkomensnivellering te willen
bereiken via het tempo der inflatie. En dat gebeurt als men
geen volledige inflatiecorrectie toepast. Bovendien is in-
flatiebestijding één van de doelstellingen van het (ieder)
Kabinet. Inkomensvorming dient tot stand te komen op basis
van bewust beleid. Daarom is DS'70 tegen het niet volledig
laten doorgaan van de inflatiecorrectie.

Hofstra-voorstellen

Een belastingstelsel dat geen rekening houdt met de ge-
volgen van inflatie verdient ernstige kritiek. In prin-
cipe meent DS'70 daarom dat het besluit tot niet-invoering
van de Hofstra-voorstellen onjuist is. Het Kabinet kiest
thans slechts voor enkele onderdelen van de Hofstra-
voorstellen; onderdelen waarmee de DS'70 fractie zich op
zichzelf wel kan verenigen.

Voor bredere invoering van de Hofstra-voorstellen pleit
dat de inflatie thans relatief laag is. Voorts zijn hiertoe
bedragen uitgetrokken in de Meerjarenraming. Principiele
invoering van de Hofstra-voorstellen laat onverlet dat
wijzigingsvoorstellen hierop mogelijk zijn, waarbij DS'70
i.h.b. denkt aan beperking resp. een zeer langdurige over-
gangsregeling voor wat betreft de fiscale positie van

de eigen woningbezitte;

Een belangrijke groep binnen het CDA en de PvdA willen de fiscale aftrek van hypotheekrente aan een maximum binden.

Het is de vraag of dat verstandig is.

Het gevolg zou wel eens kunnen zijn dat hogere inkomens dan op de woningmarkt minder dure huizen willen gaan kopen, waardoor de familie Doorsnee nog moeilijker een huis kan kopen dat past bij haar inkomensniveau als op dit moment het geval is.

Taak van de politiek

De paradox van de huidige situatie is dat terwijl er enerzijds vele maatschappelijke behoeften nog braak liggen - de modale Nederlander voelt zich echt niet rijk - er anderzijds vele productiemiddelen braak liggen en er vele werklozen zijn. Die paradox vraagt om een oplossing. De kwaliteit van de aangeboden arbeid, een redelijke en rechtvaardige inkomensverdeling spelen bij de koppeling van behoeften en aanbod een essentiële rol. De jaren tachtig zullen veel van ons vragen. Het oplossingsvermogen van de politieke partijen t.a.v. de maatschappelijk problemen - energie, grondstoffen, milieu, selectieve groei, innovatie en herverdeling - zwaar beproeven.

DS'70 heeft ideeën ; DS'70 heeft mensen.

Zij benadert de problemen van vandaag en morgen met een nuchter idealisme.

Mits actief, is ieder lid een expansiefactor van de partij.

Laten wij daarom de problemen zien als een uitdaging en opgave : dat is de taak van de politiek

-o-o-o-o-o-o-